

# Giúp nhau

*Thế vận hội dành cho người khuyết tật gọi là Paralympic có từ 1948. Trong một Paralympic nọ (nhiều tài liệu viết nhầm là ở Seattle) có 9 vận động viên đều bị tổn thương về thể chất hoặc tinh thần, cùng tập trung trước vạch xuất phát để tham dự cuộc đua 100m.*

*Súng hiệu nổ. Tất cả lao đi với quyết tâm chiến thắng. Nhưng trong số ấy, một cậu bé cứ bị vấp té liên tục trên đường đua. Rồi cậu bật khóc. 8 người kia nghe tiếng khóc, giảm tốc độ và ngoái lại nhìn. Rồi tất cả họ cùng quay trở lại.*

*Một cô gái bị hội chứng Down dịu dàng cúi xuống hôn cậu bé và nói:*

*- Như thế này, em sẽ thấy tốt hơn.*

*Cô gái nói xong, cả 9 người cùng khoác tay nhau sánh bước về vạch đích.*

*Khán giả trong sân vận động đồng loạt đứng dậy. Tiếng vỗ tay hoan hô vang dội mãi. Về sau, những người chứng kiến vẫn còn truyền tai nhau hoài câu chuyện cảm động này.*

Chuyện trên gợi mấy ý: - Con người thầy đều khuyết tật – Mọi người cùng ở trong Paralympic-trần gian - Mọi người nên giúp nhau (hỗ trợ nhau thiết thực và cụ thể) thay vì coi nhau như đối thủ – Dẫn nhau cùng về đích-Nước Trời.

Thật vậy! Chúng ta hay quên: con người không ai toàn vẹn “*nemo sine vitio est*” (không ai không có lỗi) tức “*nhân vô thập toàn*” (là người không ai trọn vẹn);Chúa phán: “*Trong các ông, ai vô tội hãy ném đá trước đi!*” (Ga 8,7);vì vậy,dù giám mục, giáo hoàng cũng đầy khuyết tật.

Lại hay quên: mọi người đều đang cùng trên đường đua, có ai đã đến đích đâu mà... (!)

Vì “cả quên” như thế nên thay vì giúp nhau, người ta lại ganh ghét, kỳ thị, phá hại, kết tội... nhau; thậm chí thấy ai thờ phượng, ca ngợi Chúa mà khác nhóm thì tức tối: “*không có phép*”, “*không chính thức*”, “*không được công nhận*”... thánh Gioan-Tây giả nói: “*Chớ tự phụ rằng: tổ tiên chúng ta là Abraham. Vì ta bảo các ngươi hay: Thiên Chúa quyền năng có thể khiến những hòn đá trở nên con cái Abraham*”.(Mt 3,9).

Vậy, nên giúp nhau để cùng về đích-Nước Trời. Thánh Phaolô nói: “*Có ai yếu đuối mà tôi lại không cảm thấy mình yếu đuối? Có ai vấp ngã mà tôi lại không cảm thấy lòng sôi lên?*”(2 Cr 11,28).

Có thể vì chúng ta nặng óc giai cấp, nặng cho mình là người rao giảng, loan báo Tin Mừng... nặng óc “*on gọi*” này nọ mà nhìn sai về mình về người và về mối quan hệ giữa nhau đến quên bằng tinh thần giúp nhau?

Đức Mẹ Maria vừa nhận trọng trách -và dù rất cao trọng- liền đi giúp đỡ cụ thể (Lc 1, 39-56).

9 vận động viên chưa tới đích đã cùng chiến thắng; nếu giúp nhau, chúng ta cũng chưa về đích mà cùng đạt Nước Trời.

NK